

LOIK (9) *sb m*

loik (1), **logik** *a.* loik (8).

-gi- (8), -i- (1).

o prawdopodobnie jasne.

sg N loik (4). ◇ A loika (1). ◇ I loiki(e)m (1). ◇ pl N loikowie (1), loicy (1) CzechEp (1:1). ◇ G loik(o)w (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*Biegły w logice, posiadający umiejętność dyskusowania, argumentowania, rozumowania [logicus – rozeznawający BartBydg] (9) : a on [Bazylijus] ieft nie tylko Logikiem człowiekiem mądrym/ ále ktemu duchownym CzechEp 54; wywrocą teraz Loikowie pogánłką filozofią wżytko ná nice/ poftáwią nogámi wzgorę CzechEp 105; Nie ládá logik/ ktory wnet pozwoi/ á prętko zás záprzy CzechEp 182, *3v, 46, 293.*

W przeciwstawieniach: »loik ... laik, prostak głupi« (2): Wierzę temu/ iż ieftlibym kędy słowkiem ktorym ołobę I.M. nie z chęci/ ále z nieobaczenia/ iáko prostak głupi á nie Logik obráził [...] że mi to I.M. condonuie CzechEp [416]; Oto Láik á nie Logik/ twą ołtrość zpiłował NiemObr ktv.

Szereg: »loik abo mędrzec« (1): czemuż rzeczy przeciwny chce przedfię gwałtem [...] dowodzić? Nie pámiętáiąc ná regułkę fwyh Logikow/ ábo mędrcom ktorych fię trzyma. CzechEp 160.

Cf NIELOIK

HJ